

Λήγοντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ Δ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαίρως, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνανεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγγραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Αἰσώπου, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου γάρτου καὶ ὠραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου Ἀρνίου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' καὶ τὸν ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Γρ. Δ. Σερποπούλου.

Εὐκαιρία διὰ τοὺς συνδρομητὰς

ΤΩΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ».

Συμβληθέντες μετὰ τῆς διευθύνσεως τῆς Ἑβδομάδος δυνάμεθα νὰ παράσχωμεν εἰς πάντα συνδρομητὴν ἡμῶν τὸν Α' Τόμον (3^η περιόδου) τῆς Ἑβδομάδος ἀντὶ δραχμῶν 6, τῆς ἀρχικῆς τοῦ τιμῆς οὐσῆς δρ. 10 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ φρ. χρ. 12 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ περιέχονται Κοινωνικαὶ εἰκόνες, Ἱστορικαί, Καλλιτεχνικαί, Φιλολογικαί καὶ Κριτικαὶ Μελέται, Ἠθογραφίαι, Μουσικαὶ Ἐπιθεωρήσεις, Παραδόσεις, Χρονογραφικά, Βιομηχανικά, Ἐκπαιδευτικά, Περιγραφαί, Ἐντυπώσεις καὶ Ποιήσεις τῶν ἐγκριτωτέρων ἡμῶν λογογράφων καὶ ποιητῶν καὶ Διηγήματα πρωτότυπα καὶ μεταπερασμένα.

Ὁ τόμος οὗτος εἶνε ἀληθὲς ἀπόκτημα διὰ πάντας, διότι πρὸς σύνταξιν αὐτοῦ συνεργάσθησαν οἱ ἐγκριτωτέροι τοῦ ἔθνους λόγιοι καὶ τοιοῦτον τὸν συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν.

Ἡ ἐν Αἰγύπτῳ γενικὴ ἐπιστάσις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Παναγιώτῃ Γριτσάνῃ (Βιβλιοπωλεῖον Ἀπόλλων). Τῷ ἰδίῳ ἀνετέθη καὶ ἡ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν, ἐπίσης καὶ ἡ ἀνανέωσις συνδρομῶν διὰ τὸ Ε' ἔτος καὶ δι' ὅ,τι δὴποτε ἀφορᾷ τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα».

Ἡ Διεύθυνσις.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

Οὐδέποτε οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ὤφελοντο. Ἡ καταδρομὴ τῆς τύχης τοὺς κατεδίωκεν ἀμειλίχως.

Ὁ Γκοσάρ ἦτο ἵπποπράτης. Ἡγόραζεν ἐν ταῖς πανηγύρεσιν ἵππους γεγηρακότας ἢ ἐλαττωματικούς, οὓς ἐκ νέου ἐπώλει, ἀλλ' ἐζημιούτο τὴν ἐπαύριον, ὅ,τι τὴν προτεραίαν ἐκέρδιζεν.

— Εἰσθε μόνοι; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

— Μάλιστα, κύριε.

— Ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι;

Ὁ εἰς τῶν υἱῶν τοῦ ἦτο εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Λεϊγνός, ὁ ἕτερος εἰς τὸ χωρίον ὅπως ἰδῇ τὰ συμβαίνοντα.

Οἱ Γκοσάρ παρετήρησαν περιέργως τὸν ἀσκεπῆ στρατηγόν, ὅστις καίτοι ἔχων τὴν στρατιωτικὴν τὸν ἐνδυμασίαν κατερειπωμένην ὑπὸ τῆς ἰλῦος, ἐφάνετο ἐντούτοις ὅτι ἦτο ἀξιωματικὸς Πρώσσης.

— Θὰ σᾶς τὰ εἰπῶ ὅλα· δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀπατήσω, ἐπανελάθεν ὁ μαρκήσιος. Ἰδοὺ ὁ στρατηγὸς ὁ διευθύνων τὸ ἀπόσπασμα, τὸ ὁποῖον κατέλαβε τὸ χωρίον καὶ τὸν πύργον· ὁ πύργος ἀπωλέσθη, διότι οἱ Τρεμόρ καὶ οἱ Σουβραὶ ἐτίναξαν τὸ κρηπίδωμα τῆς λίμνης εἰς τὸν ἀέρα.

— Ὁ κατακλυσμὸς, εἶπεν ὁ Γκοσάρ ἀναμνησθεὶς τῆς παραδόσεως. Κρίμα ποῦ ἔχθη ἓνα τόσῳ εὖμορφο κτίριο!

— Ἡμῖν ἐκεῖ. Ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τοὺς ἐχθροὺς μας εἶναι περιττὸν νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ, ἀλλ' ἔχω λόγους νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ πύργος κατεστράφη ὅχι μόνον δι' αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ δι' ἐμὲ ἐπίσης. Μᾶς πιστεύουν νεκροὺς, διότι ἐσώθημεν ὡς ἐκ θαύματος, τοῦτο δὲν θέλω νὰ τὸ μάθωσι. Θέλει νὰ γείνης πλούσιος;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Γκοσάρ ἤστραψαν.

— Παράδοξον! εἶπεν ὁ ἀγροκόμος.

— Ἐλεῖς; ἐπανελάθεν ὁ μαρκήσιος.

— Αὐτὸ δὲ θελεῖ ῥώτημα, φθάνει νὰ μὴ βλάψωμε κανένα.

— Κανένα! Τί μοι ὀφείλετε;

— ὦ! πολλαῖς χρονιαῖς! κύριε μαρκήσιε.

— Σᾶς τὰ χαρίζω, δὲς μοι κονδύλιον καὶ χάρτην.

Ὁ ἀγροκόμος ἐξετέλεσε τὴν διαταγὴν τοῦ πάραυτα.

— Ἐχεις ἀμάξι; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβιέρους.

— Ἐνα, ποῦ οὔτε κάρρο δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸ πῇ κανεὶς, διότι τοῦ λείπουν ὅλα, ἀλλὰ ὅταν ἡ χρεῖα τὸ καλέσῃ τρέχει.

— Καὶ ἵππους;

— Ποῦ εἶνε ἀνάγκη νὰ πᾶνε;

— Ἀρκετὰ μακράν.

— Θὰ σᾶς πᾶνε ἕως 'ς τὸ Νεβέρ, καὶ ἂν χρειασθῇ 'ς τὴν Βουργόννην· δὲν εἶναι δυνατοί, ἀλλὰ τὰ ποδάρια τοὺς κρατοῦν.

— Καὶ φορέματα διὰ ν' ἀλλάζωμεν.

Οἱ Γκοσάρ παρετήρησαν ἀλλήλους μετ' ἀγωνίας.

Ἡ ἱματιοθήκη τῶν ἦτο κενὴ σχεδόν.

— Ἄν δὲν εἰσαστε πολὺ δύσκολοι, εἶπεν ὁ ἀνὴρ.

— Ἀσπρόρρουχα καθαρὰ μᾶς ἀρκοῦν.

— Φέρε, εἶπεν ὁ Γκοσάρ εἰς τὴν σύζυγόν του, ὅ,τι καλλίτερον ὑπάρχει. Καὶ ἐπειτα, κύριε μαρκήσιε;

— Θὰ μᾶς φέρῃς ὁ ἴδιος εἰς τὸ Ὠτὲν ἀπὸ τὸ Σατώ-Σινόν. Δὲν θὰ εἰπῇς τίποτε εἰς κανένα. Θέλω νὰ νομίζω ὅτι εἶμαι εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, μὲ ἔννοεις; διὰ μερικὰς ἐβδομάδας ἢ καὶ μῆνας ἴσως.

— Μάλιστα, κύριε μαρκήσιε.

— Ὁ στρατηγὸς εἶχε τὴν τύχην νὰ σωθῇ, θὰ τὸν ὀδηγήσῃς ὅπως καὶ ἐμέ,

Γκοσάρ. Δὲν κτυποῦν ἐχθρὸν ἄσπλον. Σὺ δὲν θὰ φροντίσῃς διὰ τὴν διαγωγὴν του. Τώρα ἄκουσέ με.

Οἱ δύο ναυαγοί, ἠπλώσαν πρὸ τῆς πυρᾶς τῆς ἐστίας τὰ ἐνδύματά των ὅπως στεγνώσωσι.

Ἡ Γκοσάρ ἐπανήλθε φέρουσα δέμα ἐνδυμάτων, εὐτελῶν μὲν, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα ἠδύνατο νὰ μεταχειρισθῇ τις ἐν ἀνάγκῃ.

Ὁ ἀγροκόμος ἠρώτα εἰς ποίαν τιμὴν θὰ ἡγόραζεν ὁ μαρκήσιος ὑπηρεσίαν, ἣν δὲν διεφίλονε.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι πρὸ καιροῦ οἱ Τανναὶ καὶ Γκοσάρ ἦσαν οἰκογενειακῶς συνδεδεμένοι, καθότι, γνωρίζοντες τὴν ἀθλιότητά των, δὲν τοὺς ἐστενοχώρου διὰ τὸ μίσθωμα τὸ μετὰ τόσου κόπου κερδαινόμενον.

Ὁ Ὀλιβιέρους ἔγραψεν ἐπὶ τεμαχίου χάρτου δωρητήριον τῶν ὀφειλομένων μισθωμάτων, ἐν ἐτέρῳ δὲ παρεχώρει τὴν κάρπωσιν τῶν κτημάτων του εἰς τοὺς Γκοσάρ καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν ἐπὶ δέκα ἔτη. Οἱ Γκοσάρ ἐξεπλήσσοντο.

— Εἶναι πολὺ, κύριε μαρκήσιε, εἶπον, εἶναι πολὺ!

— Περίμενε.

Ἐπὶ τρίτου τεμαχίου χάρτου ὁ Ὀλιβιέρους ἔγραψεν ἐπιταγὴν δέκα χιλιάδων φράγκων, πληρωτέων μετὰ δύο μῆνας εἰς τοὺς συζύγους Γκοσάρ ὑπὸ τοῦ ἐπιστάτου αὐτοῦ, δι' ἰδιαιτέρας ὑπηρεσίας.

— Εἰσθε εὐχαριστημένοι; ἠρώτησεν.

Δι' αὐτοὺς ἦτο τὸ μάννα τὸ ριφθὲν εἰς τοὺς πεπνῶντας Ἑβραίους.

— Καὶ θὰ ἐνθυμηθῶ τὴν προθυμίαν σας, ἐπρόσθεσεν ὁ μαρκήσιος.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν φὸν Γκέμπεν:

— Ὡς πρὸς ὑμᾶς, στρατηγέ, εἰσθε αἰχμάλωτός μου, καὶ χωρὶς νὰ σᾶς μεμφθῶ, ... θὰ σᾶς περιποιηθῶ καλλίτερον ἂν ὅ,τι με περιποιήθητε!

Οἱ Γκοσάρ ἠγνόουν κατ' ὁλοκληρίαν τὴν ἐρήμωσιν τῆς πατρίδος των.

Τὴν τρίτην καὶ ἡμίσειαν τῆς πρωίας, ὁ στρατηγὸς φὸν Γκέμπεν, μεταμορφωθεὶς εἰς Νεβερνατον κτηνέμπορον, ὁ δὲ μαρκήσιος φορῶν τὰ ὅπως οὖν ξηρανθέντα ἐνδύματά του, ἐπέβησαν τοῦ σεσαθρωμένου ἀμαξίου, συρομένου ὑπὸ ἵππων κατίσχνων.

Ὁ Γκοσάρ τοὺς ἀνέμενεν ὀρθίως καὶ κρατῶν τὰ σχοινία, ἅτινα θὰ τῷ ἐχρησίμευον ὡς ἡνία.

— Μὴ φοβεῖσθε, τοῖς εἶπεν, αὐτὸ θὰ κυλάει, καὶ ὁ Ντορὴς πηλαλὰ ὅσιν ἀγγελοῦ!

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ υἱὸς τοῦ Γκοσάρ ἐπανήλθεν ἐκ τοῦ χωρίου.

— Ἐυρεῖς, εἶπε, μητέρα, ἐτελείωσες, οὔτε πύργος ὑπάρχει περὶ αὐτὸ οὔτε Προῦσοι, τοὺς τὰ κατὰ φερε καλὰ ὁ μπάμπας Σαδουίνος. Συνέβη ὅμως ἓνα δυστύχημα· δὲν ἔχομε πειὰ μαρκήσιο, ἡ θυγατέρα τοῦ Φαρζεᾶς γιὰ ἄλγον καιρὸ παντρεύτηκε.

— Κρίμα, εἶπεν ἡ Γκοσάρ, ὁ ἀφέντης δὲν ἦτο καὶ τόσο κακός, ἔμπορεῖ νὰ ξαναυρεθῇ.

Ὁ υἱὸς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

Τὴν πέμπτην καὶ ἡμισίαν τὸ ἀμάξιον τοῦ Γκοσάρ ἀφίκετο εἰς Σατώ-Σινὸν πρὸ τῆς θύρας τοῦ κυρίου Δελαρόκ, ὅστις ἡγέρθη, ἀφυπνισθεὶς αἰφνιδίως.

Μετὰ ἡμισίαν ὥραν ὁ μαρκήσιος ἐξήρχετο ἐνδεδυμένος τὸ ἐκ σιούρας ἐπικνωφόριον τοῦ συμβολαιογράφου, ἐνῶ ὁ φὸν Γκέμπεν εἶχεν ἐκ νέου μεταμορφωθῆ εἰς θαλαμηπόλον, καὶ τὸ ἀμάξιον ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ὁ Δελαρόκ ἔμαθε τὰ πάντα ἀπὸ τὸν μαρκήσιον, ἐνεκα δὲ τούτου ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσίν του οὐ μόνον τὴν ἱματιοθήκην του, ἀλλὰ καὶ τὸ βαλάντιόν του.

Τὴν ἐνάτην πρὸ μεσημβρίας τὸ ἀμάξιον τοῦ Γκοσάρ εἰσῆλθεν εἰς τὸ Ὡτὲν ἀπαρτῆρητον, καὶ ἔστη πρὸ τοῦ «Ξενοδοχείου τῶν Τριῶν Βασιλέων».

Ἐν τῇ αὐλῇ ἄεργοι τινες ὠμίλου περὶ τῶν νέων τῆς ἡμέρας, ὁ μαρκήσιος ὅμως καὶ ὁ στρατηγὸς ἀπέφυγον τὸ βλέμμα αὐτῶν.

Ἐὰν ὅμως παρετήρουν διὰ τῶν παραθύρων τοῦ πρώτου πατώματος τοῦ Ξενοδοχείου, ἰδοὺ τί θὰ ἔβλεπον.

ΚΑ'

Νέος ἀνὴρ γαλακτώδους λευκότητος ἀνύψου τὸ παραπέτασμα τοῦ δωματίου του.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ κυρίου δὲ Τανναὶ καὶ τοῦ συντρόφου του ἔκφρασις δυσαρρεσκείας καὶ ὀργῆς ἐζωγραφήθη ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του, ὡπισθοχώρησε δὲ ἐκ φόβου ρίψας τὸ παραπέτασμα καὶ ἀνέκραξεν :

— Ἰωσήφ !

Ἀνὴρ τις, σοβαρὰν καὶ σεβασμίαν ἔχων τὴν ὄψιν, μὲ κόμην λευκὴν, ἐπιμελῶς ἐνδεδυμένος καὶ ἐξυρισμένος, ὁμοιάζων Ἀγγλῶ ὑπουργῷ, ἡ ἐπισκόπῃ ἐν ἀργίᾳ, ἡγέρθη καὶ εἶπε :

— Πριγκιπέσσα !

Ὁ νέος ἔκαμε κίνημα ἀνυπομονησίας.

— Μὴ λησμονῆς, σὲ παρακαλῶ, τὸ μέρος σου. Εἶσαι ὁ κόμης Ἰωσήφ Ροβέρτος. Εἶμαι ἀνεψιός σου καὶ ἐπάναγκες καθίσταται νὰ μείνης σὺ καὶ ἐγὼ νὰ ἐξαφηνισθῶ.

Ὁ κόμης Ἰωσήφ Ροβέρτος ἡ μᾶλλον ὁ Ἰωσήφ, ἀπλῶς ὁ θαλαμηπόλος καὶ ἐμπιστος τῆς πριγκιπέσσης Βάνδας Καβάλλι προσέκλινε καὶ ἀνέμενε τὴν ἐξήγησιν.

— Εἰξεύρεις ποῖον εἶδον εἰσερχόμενον εἰς αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον, Ἰωσήφ ;

— Ὅχι.

— Ἀνθρωπον τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον μοὶ ὑπεσχέθη ὁ κόμης δὲ Σουβραί.

— Τὸν κύριον μαρκήσιον δὲ Τανναί ;

— Τὸν ἴδιον. Καὶ συγχρόνως ἐκεῖνο τὸ κτήνος τὸν στρατηγὸν φὸν Γκέμπεν, ὅστις πρὸ πολλοῦ με ἀταδιάκει με τὰς ἐρωτολογίας του.

Ὁ ἀξιολύπῃς γέρον ἐξεπλάγη.

— Σὺ δὲν ἐννοεῖς, Ἰωσήφ, τί σημαίνει τοῦτο.

— Ἀναγκάζομαι νὰ τ' ὁμολογήσω.

— Καὶ ἐν τούτοις δὲν στερεῖσαι πνεύματος. Τοῦτο σημαίνει ὅτι τὸ σχέδιον

τοῦ κόμητος καὶ τῶν φίλων αὐτοῦ ἀπέτυχεν, ὅτι ὁ μαρκήσιος τοῖς διέφυγε καὶ εἶναι καιρὸς νὰ παρέμβω καὶ ἐνεργήσω μόνη.

Καὶ τύπτουσα τὸν πόδα μετ' ἀγανακτήσεως :

— Ἀ ! αὐτοὶ οἱ Γάλλοι, εἶπεν, οὔτε νὰ μισῶσι γνωρίζουσιν, οὔτε νὰ κτυπήσωσι τὸν ἐχθρὸν αὐτῶν ἔχουσι δεισιδαιμονίας, λεπτότητας, τύψεις συνειδότος ! ἐν τέλει πρέπει ἡμεῖς νὰ ἐνεργήσωμεν.

— Μὲ τί θὰ με ἐπιφορτίσῃς ;

— Οὔτε ἐγὼ γνωρίζω. Πόσον δίκαιον εἶχον ν' ἀμφιβάλλω καὶ νὰ ἐπιστρέψω ἐνταῦθα. Ἐν τούτοις εἰδοποίησα τὸν κόμητα περὶ τῆς ἐλεύσεώς μου. Χθὲς ἦτο ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου τοῦ κυρίου δὲ Τανναί, ἤθελα νὰ ἦμην πλησίον του καὶ νὰ τῷ ρίψω κατὰ πρόσωπον τὰ ἀνὰ ψεῦδη του. Δὲν ἐτόλμησα ἄλλως τε δὲ εἶχον περισσοτέραν ὑπόληψιν εἰς αὐτὸν τὸν Σουβραί. Τὸν ἐπίστευσα ἀποφασιστικώτερον καὶ σταθερώτερον. Τί συνέβη ; θὰ με πληροφόρησῃ. Ἐν τῷ μεταξύ ὑπαγε εἰς τὰς κάτω αἰθούσας τοῦ Ξενοδοχείου, προσπάθησε νὰ μάθῃς τοὺς σκοποὺς τοῦ μαρκησιού, καὶ τοῦ συντρόφου του ποῦ πηγαίνουν καὶ πῶς ταξιδεύουν. Ἀ ! ναί, ἐνθυμοῦ νὰ ἐρωτήσῃς, μετὰ φρονήσεως ὅμως, τὸν ἀριθμὸν τοῦ δωματίου αὐτοῦ τοῦ φὸν Γκέμπεν, χωρὶς νὰ τὸν ὀνομάσῃς, ἀφοῦ κρύπτεται ὑπὸ ξένον ἔνδυμα, καὶ θὰ ἔλθῃς νὰ μοὶ τὸ εἴπῃς. Ὑπαγε.

Καὶ πλησιάζασα ἐκ νέου εἰς τὸ παράθυρον, παρετήρει ἔξω διὰ τῶν παραπετασμάτων.

Ἰπεύς τις εἰσῆρχετο εἰς τοὺς «Τρεῖς Βασιλεῖς».

Ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ἵππου τοῦ ἐξήρχετο ἄφρός, ἀπόδειξις ὅτι θὰ διέτρεξε μεγάλην ἀπόστασιν καλπάζων.

Ὁ ἀναβάτης ἔριψε τὰ ἡνία πρὸς τὸν ὑπηρέτην τοῦ ἵπποστασίου καὶ ἠρώτησεν ὑπηρέτριάν τινα :

— Ὁ κύριος κόμης Ροβέρτος ;

Ἡ νεῖς τῷ ἔδειξε τὸν ξύλινον ἐξώστην τοῦ πρώτου πατώματος.

— Ἀριθμὸς ἑξ, εἶπεν.

Ὁ ἵππεὺς ἀνῆλθε τὴν κλίμακα καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν, ἐξ ἧς ὁ Ἰωσήφ πρὸ μικροῦ εἶχεν ἐξέλθει.

Ὁ νεοελθὼν ἦτο ἐνδεδυμένος ὡς κυνηγός. Ἦτο ὁ Λαβριζέ.

Ὅτε εὐρέθη ἐνώπιον τοῦ νεανίου :

— Ὁ κύριος κόμης Ροβέρτος ; εἶπε.

— Τί ζητεῖτε ;

— Ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Σουβραί, εἶπεν ἐκεῖνος ἐγγεῖρῳ ἐπιστολήν.

Ἡ πριγκιπέσσα ἔλαβε τὸν φάκελλον καὶ ἐξετάζουσα διὰ τοῦ βλέμματός τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἀπεσταλμένου, ἔριψε ταχὺ βλέμμα ἐπὶ τῶν γραμμῶν, ἃς ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχεν.

Εἰξυρεν ἡδὴ πλειότερα αὐτῆς.

— Ὁ κύριος Σουβραί μοὶ λέγει, ὅτι ἔχει πλήρη πίστιν πρὸς σὰς καὶ δύναμαι νὰ σὰς ζητήσω ὅσας πληροφορίας μοὶ ἀναγκαιού. Εἰσθε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, πρὸ πολλοῦ ;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας μου.

— Ποῖαν ὑπηρεσίαν ἔχεις ;

— Εἶμαι κυναγωγός, κύριε.

Καὶ ἐξεπλήσσετο ὅτι ὠνόμαζε κύριον, ὃν τόσῳ λεπτοφνέας, οὐτινος ἡ ἀγέρωχος καὶ ἐπιτακτικὴ φωνὴ ἦτο γλυκεῖα ὡς ἡ τῆς ἀηδόνος.

Οὔτε ἡ ξανθὴ τοῦ κόμη, οὔτε αἱ λεπτοφνέες καὶ λευκόταται χεῖρές του ἠδύναντο νὰ ἦνε χεῖρες ἀνδρός. Ἄν καὶ ἀγροῖκος ἦννέει τὸ μυστήριον.

— Κυναγωγός ; ἐπανελάθεν ἐκείνη, καὶ κατοικεῖς εἰς τὰ δάση ;

— Τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶναι ὅλο δάσος.

— Καὶ οἱ κύριοι Σουβραί εἶναι καλοὶ κυνηγοί ;

— Μάλιστα, κυρία.

Μ' ὅλην τὴν προσοχὴν του, ἡ λέξις τῷ ἐξέφυγεν.

Ἐκεῖνη ἐμειδίασε.

— Μὲ ὑποχρεοῖτε, τῷ εἶπεν ἡσύχως, ἂν μὲ λέγετε κύριε. Ἀποτυγχάνουν ἐν τούτοις συχνάκις εἰς τὸ θήραμα ;

— Ὅπως ὅλοι, κύριε.

Καὶ εὐχαριστηθεῖσα διὰ τὴν κακεντρεχὴ ταύτην ὑπονόησιν, ἐσκέφθη ἐπὶ μικρὸν καὶ εἶπεν :

— Ὁ γάμος τοῦ κυρίου δὲ Τανναί ἐτελέσθη ;

— Χθὲς.

— Ποῦ εἶναι ἡ μαρκησία ;

— Τὴν ἤρπασαν φίλοι της διὰ νὰ τὴν σώσωσιν ἀπὸ ἀφευκτον θάνατον.

— Ὡ ! ἀφευκτον ! καὶ διατί δὲν ἔσωζον συγχρόνως καὶ τὸν μαρκήσιον ;

— Διότι ὅσοι συνεπαθουν πρὸς τὴν μαρκησίαν δὲν ἀγαποῦσαν τὸν μαρκήσιον.

— Τὸν μισοῦν ;

— Πιστεύω.

— Ὁ κύριός σου μοὶ λέγει, ὅτι ἡ ὑπόθεσις διεξήχθη καλῶς.

— Ἀ, περίφημα ! ἓνας σωρὸς Προῶσοι πνιγμένοι ...

— Ἡ κρυμμένοι.

Ὁ Λαβριζέ παρετήρησε τὴν πριγκιπέσσαν αὐτὴ ἐνέπαιζε προφανῶς ἄλλὰ ποῖον ;

— Σὰς βεβαιῶν, ὅτι ἦτο ἐξαίσιον πρᾶγμα ἓνας καταρράκτης ποῦ τὰ σώρωσε ὅλα μαζὺ με τὸν πύργο.

— Καὶ ὁ μαρκήσιος δὲ Τανναί ἦτο ἐκεῖ κλεισμένος ;

— Οὔτε φτερά νάχε δὲν θὰ 'φευγε ἀπ' ἐκεῖ, διότι ἦτο δεμένος εἰς τὸν ταῖχον ἐκτὸς ἂν ἔγινε κανένα θαῦμα.

— Καὶ ὁ στρατηγὸς φὸν Γκέμπεν ;

— Καὶ αὐτὸς κἄπου ἐκεῖ ἦτον, καὶ δὲν θὰ κάψῃ ἄλλοτε τὰ χωριά.

— Καὶ θὰ ἐπιστρέψῃς παρὰ τῷ κυρίῳ σου ;

— Ἄμα ἡ κυρί... θέλω νὰ εἴπω ὁ κύριος μοὶ δώσῃ τὴν ἀδειαν.

— Τότε, φίλε μου, δύνασαι ν' ἀναχωρήσῃς ἀμέσως.

Καὶ ἔγραψε ταχέως τὰ ἑξῆς :

Φίλιππε Κόμη,

«Γνωρίζω νεκρὸς περιδιαβάζοντας καὶ θαύματα, περὶ ὧν οὐδὲλως πρέπει νὰ ἀμφιβάλλῃ τις οἱ ἄνθρωποι»

ποι, οὐς φανεύετε εἶναι υγιέστατοι· ἐν τούτοις γνωρίζω ὅτι ἡ πρόθεσίς σας ἦτο καλή, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι αἱ ἐνέργειαι μου θὰ ᾄδω ἀποτελεσματικώτεραι· αἱ γυναῖκες εἶναι τολμηρότεραι τοῦ ἰσχυροῦ φύλου.

«Τὰς προσήσεις μου.

B. K.»

Καὶ σφραγίσασα τὸν φάκελλον:

— Διὰ τὸν κύριον Ροβέρτον δὲ Σουβραί, εἶπεν. Ἐλπίζω ταχέως νὰ λάβῃ εἰδήσεις μου.

Καὶ προσθέσασα εἰς τὴν ἐπιστολὴν πέντε λουδοβίκεια τὰ ἔδωκεν εἰς τὸν κυναγωγὸν ποιήσασα αὐτῷ σημεῖον, ἵνα ἀναχωρήσῃ.

Ἐξερχόμενος ἐκεῖνος συνηντήθη μὲ τὸν κόμητα Ροβέρτον, ὅστις ἀνῆρχετο.

— Λοιπὸν; τὸν ἠρώτησεν ἡ πριγκιπέσσα.

— Εἶδον τὸν μαρκήσιον καὶ τὸν στρατηγόν· δὲν μ' ἐγνώρισαν.

— Τὸ ἐναντίον θὰ μὲ ἐξέπληττε. Πολλάκις τὸ ἔνδυμα εἶναι τὸ πᾶν· μὲ δυὸ ψαλιδιάς κατασκευάζει τις κόμητας! Ἐπειτα;

— Οὐδένα τῶν σκοπῶν των ἔμαθον ἔτι.

— Ποῦ εἶναι ὁ στρατηγός;

— Ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— Ὡ ἀριθμὸς αὐτοῦ.

— Δεκατρία, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἐξώστου.

— Καὶ ὁ μαρκήσιος;

— Ἐξῆλθε.

— Καλῶς.

Ἡ πριγκιπέσσα ἐφόρεσε πιλίκιον, ἐκόμωσέ τὸ ἔνδυμά της καὶ ἐξῆλθε λέγουσα:

— Περιμένέ με.

Εὗρεν εὐκόλως τὸν ἀριθμὸν 13 καὶ ἔκρουσε. Φωνὴ ἰσχυρὰ ἐφώνησεν ἔσωθεν:

— Εἰσέλθετε.

Ὁ φὸν Γκέμπεν καθήμενος ἔγραφεν. Ἐφαίνετο δύσθυμος· ἐν δυσὶν ἡμέραις εἶχε γηράσει κατὰ δέκα ἔτη. Ἡ συμφορὰ τὸν κατεσύντριψεν.

Ἐστράφη καὶ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐπισκέπτην του.

Κατ' ἀρχὰς ἐξεπλάγη, καὶ ἀνεζήτει ἐν τῇ μνήμῃ του ποῖον ἦτο τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο· μικρὸν κατὰ μικρὸν ὅμως τὸ ὄμμα του ἐξωογονήθη. Ἠγέρθη βιαίως καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν πριγκιπέσσαν μὲ χεῖρας τεταμένας.

— Σεῖς; εἶπεν.

— Ἐγώ! Ἐνόμισα ὅτι δὲν θὰ μ' ἐγνωρίζατε καὶ τοῦτο μ' ἐπείραζεν.

— Πῶς εἰσθε ἐδῶ;

— Μετεμφισμένη ὅπως καὶ σεῖς, στρατηγέ.

— Ἀλλὰ διατί; πρὸς ποῖαν σκοπὸν;

— Εἶναι τὸ μυστικόν μου. Τί ἐγράφατε ἐκεῖ;

— Ἐκθεσιν...

— Ἐπὶ τῇ καταστροφῇ σας;

— Πῶς; Γνωρίζετε;

— Καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας.

Ὁ στρατηγὸς ἐκάθησε καταβεβλημένος ἐπὶ τῆς ἑδρας του.

— Τὸ σταδίον μου ἐτελείωσεν, εἶπεν ἡτιμάσθην.

— Ἐλα δά!

— Ἡτιμάσθην, σὰς λέγω.

— Ἀτιμάζεται ὁ ἐκτελέσας τὸ χρέος του; Μὴ χάνεσθε, φίλε μου, διὰ μίαν ἀποτυχίαν...

— Οἰκτρὰν!

— Τίς δὲν ἔχει τὰς ἀποτυχίας του! Ἄλλως τε μόνη δόξα δὲν εἶναι τὸ πᾶν ἐν τῷ βίῳ.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε;

— Ἀκούσατέ με.

Καὶ ἡ ὠραία Πολωνίς ἐμειδίασε πρὸς τὸν στρατηγὸν φιλαρέσκως, μειδίαμα, ὅπερ ἔκαμε τὸν Πομερανὸν νὰ λησμονήσῃ τὰς ἀτυχίας του.

Καὶ ἐμνήσθη τῆς ἀερῶδους ἐν τῷ χορῷ καλλονῆς τῆς γυναικός, ἥτις ἐδέχθη τὰς θωπείας ὀλοκλήρου τῆς Εὐρώπης.

— Στρατηγέ, τῷ εἶπεν αἰφνης, μὲ ἀγαπᾶτε πράγματι;

— Σὰς ἔδωκα πολλάκις δείγματα τούτου, ἐγκαταλείπων τὴν πατρίδα μου καὶ ἀκολουθῶν ὑμᾶς παντοῦ ἐν Εὐρώπῃ, οὐδέποτε δὲ ἐραστής κατεφρονήθη τόσῳ ἐπιμόνως.

— Εἶχον τὴν καρδίαν κατελημμένην, ἡγάπων καὶ δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων, αἵτινες διαμοιράζουσι τὸν ἔρωτά των.

— Εὐδαίμων ὁ προτιμώμενος ὑφ' ὑμῶν.

— Δὲν ἤξιζε τὴν προτίμησιν ταύτην.

— Τὸ ἐσκέφθην· ἔκαμεν αὐτὸς θυσίαν τινὰ ὑπὲρ ὑμῶν; ἐγὼ ἤμην πρόθυμος νὰ ἐγκαταλείψω τὸν γηραιὸν οἶκον τῶν πατέρων μου καὶ ζήσω ὅπου σεῖς ἠθέλατε, εἰς Παρισίους, οὐς μισῶ, ἢ εἰς Βιέννην, ἣν ἀποστρέφομαι, καὶ θὰ ἔκαμνον, χάριν ὑμῶν, τρέλλας εἰς ἡλικίαν ὠριμον, θὰ ἠρνούμην τὴν ἀνεξάρτησίαν μου.

— Καὶ τώρα; τῷ εἶπε, προσηλώσασα πρὸς αὐτὸν τοὺς ὡς ζαπφείρους κυανοὺς ὀφθαλμούς της.

— Ἦδη, εἶπε τεταραγμένος ἐκεῖνος, δὲν ἀγαπᾶτε λοιπὸν πλέον, πριγκιπέσσα;

— Τάναπαλιν. Μισῶ θανασίμως.

— Καὶ διατί;

— Διότι ἐπροδόθην ἀνάνδρως, καὶ ὁ ἄνθρωπος εἰς ὃν παρεδόθην ὑπέσχετο νὰ μὲ νυμφευθῇ, ἐμπαιζων με καὶ ἀντ' ἐμοῦ ἐνυμφεύθη ἀναξίαν ἀντιζήλον· ἰδοὺ γνωρίζετε τὰ πάντα. Τίποτε δὲν σὰς ἔκρυψα.

— Ὁ μαρκήσιος;

— Βεβαίως· ὁ μαρκήσιος ὁ σύντροφός σας, περὶ αὐτοῦ πρόκειται. Ἡμὴν χήρα καὶ ἡ μαρκησία ἦτον ἀσθενής, ἐγὼ ἤμην εἰλικρινής, αὐτὸς ἐψεύδετο. ὦ! διατί νὰ μὴ σὰς ἀκούσω πρότερον! Σεῖς μὲ ἡγαπᾶτε τῷ ὄντι!

— Βεβαίως, καὶ ἀφοῦ σεῖς εἰσθε ἐλευθερά...

Καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ στρατηγοῦ κατέστη πορφυροῦν.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε.

— Μόλις τολμῶ νὰ σὰς τὸ εἶπω, ἔπρεπε νὰ ἦσθε παρούσα καὶ εἰς δωμάτιον ξενοδοχείου ὅπως ἐδῶ, διὰ νὰ...

— Ἐμπρὸς λοιπὸν.

— Ἀνταλλάσσετε τὸ ὄνομα καὶ τὸν τίτλον σας μὲ τὸν τῆς κομήσεως φὸν Γκέμπεν;

— Νὰ μὲ νυμφευθῇτε· ἀλλ' εἶναι ἡ-

ρωῖσμός ἐκ μέρους σας, ἀφοῦ ἠξεύρετε ὅσα περὶ ἐμοῦ θρυλλοῦνται καὶ σὰς ἐξεμυστηρεύθην πρὸ ὀλίγου μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε οὐδέποτε ἐφρόντισα νὰ κρύψω...

— Ἀλλ' ἐὰν αὐτὸς ὁ ἡρωϊσμός μοι ἀρέσκει!

— Μὲ συγκινεῖτε, τῇ ἀληθείᾳ· ἄς ἴδωμεν ἐὰν δεχθῶ πῶς θὰ ζήσωμεν;

— Σὰς προειδοποιῶ ὅτι θὰ εἶμαι ζηλότυπος μέχρι μανίας.

— Ἀγαπᾷ τις ὅταν ζηλότυπος δὲν εἶναι; εἶπεν ἐκείνη στεναζούσα.

— Θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὰ ἄκρα τῶν γαιῶν μου, εἰς τὰ δάση μου!

— Καὶ δὲν εἶμαι τότε ἐγκεκλεισμένη εἰς τὰ ἐν Πολωνίᾳ κτήματά μου;

— Πῶς; ἀπαρνεῖσθε τοὺς Παρισίους καὶ τὸν κόσμον, ἐν ᾧ ἐλάμπετε ὡς ἀστήρ, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁμοιάζετε;

— Χωρὶς καθόλου νὰ λυπηθῶ ἐν τούτοις εἶμαι εἰλικρινής. Προτοῦ μὲ καταδικάσητε εἰς τὴν μοναξίαν ταύτην, ἔχω χρέος τι νὰ πληρώσω πρὸς ἐμὲ αὐτήν, καὶ ὅπως τὸ κατορθώσω ὀφείλετε νὰ μὲ βοηθήσετε.

— Τί πρέπει νὰ κάμω ὅπως κατασταθῶ ἀξίός σου;

— Μικρὰ πράγματα.

— Ἀλλὰ...

— Θὰ μοι παρέξητε ὑπηρεσίαν τινὰ τηροῦντες τοῦτο μυστικόν.

— Λέγετε.

— Εἰσθε αἰχμαλῶτος;

— Ἐπὶ τῷ λόγῳ μου μόνον ὑπεχρεώθην νὰ μὴ ὑπηρετήσω μέχρι τῆς ὑπογραφῆς τῆς εἰρήνης, ἥτις δὲν θὰ βραδύνῃ. Ἀντὶ δὲ τούτου εἶμαι ἐλεύθερος νὰ ὑπάγω ὅπου θέλω.

— Θὰ συνοδεύσετε τὸν μαρκήσιον;

— Μοὶ τὸ ἐπρότεινε.

— Ποῦ θὰ ὑπάγετε;

— Εἰς Γενεύην διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ.

— Δεχθῆτε· ἐπιθυμῶ νὰ λάβω μίαν τελευταίαν συνέντευξιν μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Τανναὶ ἀπροόπτως... εἰς θέσιν τινὰ τῆς ἐκλογῆς μου, καὶ μὲ συμφέρι νὰ γνωρίζω ποῦ διευθύνεται.

— Μοὶ προτείνεται ἄνδρον πρᾶξιν.

— Φιλοφρόνησιν, μάλλον εἰπέτε.

— Ὅχι, προδοσίαν.

— Ἴσως· ἀλλὰ δὲν γνωρίζω ἄνθρωπον ἀγαπῶντα, νὰ μὴ συγκατατεθῇ εἰς πολὺ μεγαλειότητα, ὅπως ἀποκτήσῃ τὸ ἀγαπώμενον πρόσωπον.

— Εἶναι τὸ μόνον ὅπερ ἀπαιτεῖτε;

— Αὐτὸ καὶ μόνον. Ἀλήθεια, ἐλθισμόνισα μίαν λεπτομέρειαν· ὑπάρχει ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τούτῳ ξένος τις, ὁ κόμης Ροβέρτος.

— Δὲν ἤκουσα αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Εἶνε ἀρχαῖος φίλος τοῦ συζύγου μου καὶ πολὺ πλούσιος. Ἐὰν ζητήσῃ νὰ σχετισθῇ μεθ' ὑμῶν, μὴ φανῇτε δύσκολος καὶ ἂν σὰς προσφέρῃ φιλοφρόνησιν τινὰ δεχθῆτέ την· θὰ μείνεται εὐχαριστημένος.

— Ποῖον θέλητρον κατέχετε! πρέπει

νὰ σὰς ὑπακούσῃ τις. Ἀλλά, εἰπέτε μοι θ' ἀνταμειφθῶ τοῦλάχιστον;

— Οὐδέποτε ἀρνοῦμαι τὸν λόγον μου, μ' ἐννοεῖτε;

— Μὲ προσβάλλετε, πιστεύουσα τὸ ἐναντίον.

— Φεύγω· πρέπει ὁ μαρκήσιος ν' ἀγνοῇ τὴν παρουσίαν μου· πρέπει. Δὲν μ' εἶδετε καὶ μῶλις ἐνθυμεῖσθε ὅτι ὑπάρχω.

— Τὸ εἶπομεν ἤδη.

— Χαίρετε, στρατηγέ.

— Ὅχι· καλὴν ἐντάμωσιν.

Ἐλαβε τὴν μικρὰν καὶ λεπτοφυᾶ χεῖρά της καὶ τὴν ἐθεώρει στενάζων.

— Ποτὲ δὲν θὰ δυνήθητε νὰ πείσετε ὅτι ἡ χεὶρ αὕτη εἶναι ἀνδρός.

— Τί σημαίνει· ἔφθασα χθὲς τὴν νύκτα καὶ οὐδεὶς μὲ εἶδε, ἀλλ' οὔτε θὰ μὲ ἴδῃ.

— Ὁμολογήσατε ὅτι ἔχετε κακοὺς σκοποὺς κατὰ τοῦ μαρκησίου;

— Καὶ ἂν ἦτο τοῦτο ἀληθὲς θὰ ἐλάβανέτε μέρος ὑπὲρ αὐτοῦ;

— Ὁ Θεὸς φυλάξοι!

— Θέλετε νὰ σὰς ἐμπιστευθῶ τὰ σχέδιά μου.

— Προτιμῶ νὰ μὴν τὰ εἰδεύω.

— Δὲν θὰ θεωρήσω ἐμαυτὴν ἐλευθέραν παρὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν φραγμὸς ἀνυπέροβλητος μὲ χωρίσῃ ἀπὸ τοῦ ἀνδρός, ὅστις δύναται νὰ γελάσῃ, διότι ὑπῆρξα θυμὰ του.

— Μὲ κάμνετε νὰ τρέμω.

— Οὕτως ἐπλάσθην· ἡ πίστις μου εἶναι ὡς ὁ ὀρείχαλκος, τὸ δὲ μίσός μου ὡς ὁ χαλυψ· ὑπηρετήσατέ με καὶ θὰ κατασταθῶ ἀφοσιωμένη πρὸς σὰς ὡς ὁ κύων εἰς τὸν κύριόν του.

Καὶ κύψασα πρὸς τὸ οὖς τοῦ στρατηγοῦ:

— Ἡ χεὶρ μου, εἶπεν ἀξίζει θυσίας τινας· ὑπηρετήσατέ με καὶ θὰ σὰς, παρηγορήσω διὰ τὰς ἀποτυχίας σας.

— Εἰσθε μάγισσα.

Καὶ τὸν ἀφῆκε τεταραγμένον καὶ μεθύοντα ἐκ τῶν μειδιαμάτων καὶ τῶν ὑποσχέσεών της.

— Πόσον εἶναι ὀρμητικὴ! ἐσκέφθη ἀλλὰ καὶ πόσον ὠραία!

Ἐκείνη ἐπαγγέλλετο εἰς τὸ δωμάτιόν της ὅπου ὁ κόμης Ροβέρδος τὴν ἀνέμενε.

— Ἰωσήφ, τῷ εἶπεν, αὐτοὶ ὑπάγουν κατ' εὐθείαν εἰς Γενεύην· πρόσσεχε.

— Ὅπως θέλετε.

— Ἀναχωρῶ· θὰ μ' ἀπαντήσῃς καθ' ὁδόν, καὶ δὲν θὰ μὲ περιμένῃς.

Ἦνοιξε χάρτην καὶ ἔσυρε γραμμὴν.

— Θὰ διέλθῃς διὰ Σαλῶν, Λουμπάν, Σενκλὲδ ἢ Μορὰν καὶ Σέχ· εἶναι ἡ κατ' εὐθείαν γραμμὴ· ἐννοεῖς;

— Θαυμάσια.

— Σπεῖρε τὸν χρυσὸν ἐν ἀνάγκῃ· σοὶ ἀφίνω τοὺς ἀνθρώπους μου, λαμβάνουσα μετ' ἐμοῦ μόνον τὸν Στέφανον· ἐὰν συμβῇ τι θὰ σὲ εἰδοποιήσω· ἔσω νοήμων.

— Θὰ προσπαθῇσω, εἶπεν ὁ κόμης μειδιῶν.

— Θὰ ἦναι ἡ τελευταία μου ἐκστρατεία.

— Πῶς θὰ ταξιδεύετε;

— Διὰ τῶν ἵππων μου· ἄλλως τε μὴ σὲ μέλλει· σοὶ ἀφίνω ὠραίαν ἄμαξαν, τὴν ὁποῖαν προσφέρῃς εἰς τὸν στρατηγὸν καὶ τὸν μαρκησίον.

— Καὶ ἂν ἀρνηθῶσι;

— Διατί ν' ἀρνηθῶσι φιλοφρόνησιν εἰγενοὺς τόσῳ διακεκριμένου;

— Ἀλλ' ἐὰν...

— Τότε ἀκολούθησέ τους ἀπὸ σταθμοῦ εἰς σταθμόν· θὰ δεχθῶσι.

— Καλῶς· καὶ ἐσκέφθη: ἰδοὺ ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ κρέμνεται ἀπὸ λεπτὴν τρίχα.

Καὶ ἀπῆλθεν ἡσύχως, ὅπως δώσῃ τὰς διαταγὰς του καὶ ἐτοιμασθῇ διὰ τὸ ταξεῖδιον.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

Εἰς τὸ προσεχές:

ΖΗΛΟΥΠΙΑ

Ἰταλικὸν διήγημα

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Ἐσκέφθη κατόπιν νὰ γράψῃ καὶ πρὸς τὴν Πεπίταν ἐπιστολὴν περιπαθῇ καὶ εὐλικρινῇ, ζητῶν συγγνώμην, διότι δὲν ἐπορεύθη πρὸς αὐτήν, δικαιολογῶν τὴν διαγωγὴν του, παραμυθῶν αὐτήν, ἐκφράζων αὐτῇ τὰ τρυφερά του αἰσθήματα, ἀλλὰ καὶ καταδεικνύων αὐτῇ, ὅτι ἀνώτερον πάντων ὑπῆρχε τὸ χρέος καὶ ὁ οὐρανός, καὶ προσπαθῶν νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ, ὅπως τελῇ καὶ αὐτὴ τὴν ἰδίαν θυσίαν, ἣν καὶ ἐκεῖνος ἐτέλεσε.

Τετράκις ἢ πεντάκις ἐκάθησεν ὅπως γράψῃ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. Ἐμελάνωσε πολλὴν χάρτην, τὴν ἔσχισε κατόπιν, διότι ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἦτο πολὺ τῆς ἀρεσκείας του. Ἀλλοτε μὲν ἦτο ξηρά, ψυχρά, πεζὴ ὡς κακὸς τις λόγος, καὶ ὡς νοουθεσία γραμματοδιδασκάλου, ἄλλοτε τὸ περιεχόμενόν της ἀπεδείκνυε λόγον τινὰ παιδαριώδη καὶ γελοῖον, ὡς ἐὰν ἡ Πεπίτα ἦτο τέρας τι, ἔτοιμον νὰ τὸν καταβροχθίσῃ, καὶ ἄλλοτε ἡ γραφὴ εἶχεν ἐλαττώματα καὶ κηλίδας οὐχ ἥττον ἀξιοθρηνήτους. Ἐν ὀλίγοις, ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἐγράφη, ἀφοῦ ἤδη κατηναλώθησαν εἰς τὰς ἀποπείρας ταύτας ὁλόκληρα φύλλα χαρτίου.

— Δὲν ὑπάρχει ἄλλο καταφύγιον, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ δὸν Λουδοβίκος. Ἐρρίφθη ὁ κύβος. Θάρρος, καὶ ἄγωμεν.

Ὁ δὸν Λουδοβίκος καθυσόχασε τὸ πνεῦμά του ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θὰ εἶχε πολλὴν τὴν ἡρεμίαν κατὰ τὴν συνέντευξιν, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ἤθελε θέσει εἰς τὰ χεῖλη αὐτοῦ ποταμὸν εὐγλωττίας, δι' ἧς θὰ ἔπειθε τὴν Πεπίταν, ἥτις ἦτο τόσον ἀγαθὴ, ὥστε αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ νὰ τὸν παροτρύνῃ ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν υπόσχεσίν του, θυσιάζουσα τὸν κοσμικὸν ἔρωτα, καὶ ἐξομολογούμενη πρὸς τὰς ἀγίας ἐκείνας γυναῖ-

κας, αἵτινες οὐ μένον ἡρνήθησαν νὰ ἔλθωσιν εἰς γάμου κοινωνίαν μετὰ τῶν μνηστῆρων καὶ τῶν ἐραστῶν των, ἀλλὰ καὶ μετ' αὐτῶν τῶν συζύγων των ὡς ἀδελφαὶ διεβίωσαν, ὡς ἀναφέρεται λόγου χάριν ἐν τῷ βίῳ τοῦ Ἀγίου Ἐδουάρδου, βασιλέως τῆς Ἀγγλίας. Καὶ ἀφοῦ ἐσκέπτετο ταῦτα ὁ δὸν Λουδοβίκος ἡσθάνετο ἑαυτὸν μάλλον ἐλαφρόν καὶ ζωηρότερον, καὶ ἤδη ἐφαντάζετο ὅτι θὰ ἐφέρετο καὶ αὐτὸς ὡς ἕτερος Ἅγιος Ἐδουάρδος, καὶ ἡ Πεπίτα ὡς ἄλλη τις Ἐδίτα, ἡ σύζυγος ἐκείνου, καὶ ὑπὸ τὴν μορφήν καὶ τὸ σχῆμα τῆς βασιλίσσης ἐκείνης, παρθένου ὁμοῦ καὶ συζύγου, ἡ Πεπίτα τῷ ἐφάνετο εἰ δυνατόν, πολὺ εὐγενεσττέρα, χαριεσττέρα, ποιητικωτέρα.

Δὲν εἶχεν ἐν τούτοις ὁ δὸν Λουδοβίκος ὅλην τὴν πεποιθήσιν καὶ τὴν γαλήνην, ἣν ὤφειλε νὰ ἔχῃ, ἀφοῦ ἀπαξ ἀπεφάσισε νὰ μιμηθῇ τὸν Ἅγιον Ἐδουάρδον. Διεβλέπεν εἰσέτι, δὲν ἤξεύρω τί τὸ ἐγκληματικὸν ἐν τῇ ἐπισκέψει ἐκείνῃ, ἣν ἐμελλε νὰ κάμῃ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ πατρὸς του, καὶ ἦτο ἕτοιμος νὰ τὸν ἐξυπνίσῃ καὶ νὰ τῷ ἀποκαλύψῃ τὰ πάντα. Δις ἢ τρίς ἡγέρθη τοῦ καθίσματός του, καὶ ἐξεκίνησεν ὅπως ὑπάγῃ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ πατρὸς του, ἀλλὰ καὶ πάλιν συνεκρατεῖτο θεωρῶν ἀναξιοπρεπῇ καὶ παιδαριώδῃ τὴν ἀποκάλυψιν ταύτην.

Αὐτὸς μὲν ἠδύνατο νὰ εἶπῃ τὰ μυστικά του πρὸς τὸν πατέρα του· ἀλλὰ νὰ ἀποκαλύψῃ τὰ τῆς Πεπίτας, ὅπως φανῇ καλὸς μετὰ τὸν πατρός του, τοῦτο ἦτο πολὺ ἀνάνδρον. Ἐτιδὲ μάλλον ἀνάνδρος καὶ κωμικὴ καὶ ἀθλία τῷ ἐφάνετο ἡ πράξις αὕτη, ὅτε κατενόει ὅτι ὁ φόβος μὴ τοι δὲν ἦτο ἀρκούντως ἰσχυρὸς ὅπως ἀνθέξῃ, τὸν ὧθει εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς. Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐσιώπησεν λοιπόν, καὶ οὐδὲν ἀπεκάλυψε πρὸς τὸν πατέρα του.

Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου οὐδ' ἔσχε τοῦλάχιστον τὴν ἀπαιτουμένην παρησίαν καὶ τὸ θάρρος ὅπως παρουσιασθῇ πρὸ τοῦ πατρὸς του, καὶ ἀναφέρῃ αὐτῷ τὰ περὶ τῆς μυστηριώδους ἐκείνης συνεντεύξεως. Ἦτο τοσοῦτον βιαίως συγκεχυμένος ἐκ τῶν ἀντιμαχομένων τούτων παθῶν, ἅτινα διεφιλονείκουν τὴν κυριαρχίαν τῆς ψυχῆς του, ὥστε συνεταράσσετο ἐν τῷ δωματίῳ, καὶ ὡσεὶ πηδῶν ἢ πετῶν, ἐθιμάτιζε διερχόμενος αὐτό, καίτοι μέγα, διὰ τριῶν ἢ τεσσάρων βημάτων, καὶ κινδυνεύων οὕτω νὰ συγκρουσθῇ πρὸς τοὺς τοίχους. Τελευταῖον δέ, καίτοι ἔχων ἀνοικτὸν τὸν ἐξώστην ὡς ἐκ τοῦ θέρους, ἐνόμιζεν ὅτι ἐκινδύνευε νὰ ἀποπνιγῇ ἐκεῖ δι' ἔλλειψιν ἀέρος, ὅτι ἡ ὀροφὴ ἐβάρυνεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, καὶ ὅπως ἀναπνεύσῃ ἐχρειάζετο ὁλόκληρον τὴν ἀτμοσφαῖραν, ὅπως βαδίσῃ, ὁλόκληρον τὸ ἀπειρον διάστημα, καὶ ὅπως ὑψώσῃ τὸ μέτωπον, καὶ ἐκπέμψῃ τοὺς στεναγμούς του, καὶ ἀνυψώσῃ τὸ πνεῦμά του, μὴ ἔχῃ ἄλλο τι ἀνθεν αὐτοῦ, εἰμὴ τὸ ἀπέραντον στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ.

Βιαζόμενος ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ταύτης, ἔλαβε τὸν πῖλον καὶ τὴν ράβδον του, καὶ